

Robin Sedlmaierů

SLÍBAT KREV

Básně z let 2017–2022

ODNAPROTI 2026

© 2026 Robin Sedlmaierů
© 2026 Odnaproti
© 2026 Tadeáš Bednarz
978-80-909873-3-3

Růžová a bílá	4
Pojďme už spát.....	5
Válečné tažení.....	7
Za zvuků Séby Bacha.....	8
derealizační sen.....	9
Vosy a já.....	10
Lípa	12
Hrob mého anděla	13
Odepsaná kotátka pod vlivem alkoholu	15
Lze-li	17
Hříšníci	18
Chci líbat	19
Sobotní noci	20
Co to vlastně vykládám?	22
My všichni.....	23
Chtít stát se.....	24
Kráska v černé.....	25
Pane, ty jsi lhář	26
Brečím.....	28
Láska v žilách.....	29
(Ne)přítel na rameni	30
Rudý sníh.....	32
Lov, má krutá vášeň	33
Láskyplné zmatení.....	34
Chlapec, který plakal krev	35
Zpátky v čase	36
Žárlím	37
Hrob mého anděla	39
Loučení	40
NEBE PLÁČE	41

Svět poezie se tak často podobá složitému systému včelích úlů. Veškeré zákony posloupnosti, které se musí dodržet, aby chatrně křehká homogenita nezačala pukat vprostřed nosných zdí, veškerá zodpovědnost, zákony hierarchie a tak dále připomínají přísnost a odhodlání spisovatele.

Básník musí být tedy také částečně včelařem. Včelařem s dlouholetou praxí. Včelařem empatickým, otevřeným novým nápadům, včelařem soustředěně naslouchajícím a schopným přiznat si bez podráždění vlastní neúspěch, nezralost, chybu jako takovou. Básník musí být částečně včelařem, který se dobře vyzná ve spleitosti temných chodeb a v zákrutách a odbočkách ho nevydělá nečekaná kupička prachu ani mazlavé překážky, které vlastními silami nedokáže překonat. Básník – částečně včelař – by měl naopak za každé situace hledat vlastní cestu. Pouze a výhradně svou vlastní cestu, literatura v tomto směru nezná kompromisy. Měl by hledat svůj vlastní systém úlu, dokonale zmapovat terén, zafixovat si strategické pozice a v komorách pro uskladnění medu zamykat slova, která mu nahlas nejlépe zní.

Svět poezie se podobá složitému systému včelích úlů. Robin Sedlmaierů (2002) – prostřednictvím své první básnické sbírky -, tiše našlapujíc, veřejnosti opatrně oznamuje, že ani zodpovědnost, ani odhodlání mu nechybí. Úkolu sestavit ze svých básnických textů kompaktní sbírku se zhostil se ctí. Pomineme-li drobné stylistické chyby v jednotlivých básních, kterým se nevyhne žádný z řádných debutantů a pojmem-li Robinovu sbírku jako jeden komplexní literární celek, snadno dojdeme k uspokojení. Prostřednictvím autora je nám dovoleno znovuprožívat jeho osobní, niterné prožitky, navštěvovat stejná místa, na kterých si odžil to zásadní, nasávat jeho vzduch a jeho prach a jeho tenze a přetlaky, pachutí zklamání a vůně naděje a doufání. Robin nemá strach z cizích návštěv, ze čtenářů svých básní. Nemá strach nechat čtenářům očichat srst svého kocoura, svých dlaní, tváří a myšlenek.

Básník musí být také částečně včelařem. Brát si na hlavu velkou kuklu se síťovinou přes obličej, aby uchránil svou vlastní poetiku, slova zakonzervovaná v komorách pro uskladnění medu před zloději, kteří se v životě ani nepokusili zkomponovat jedinou báseň. Robin Sedlmaierů je včelařem. Je včelařem se – zatím – základním zaškolením. Začíná se orientovat v podstatných jednotlivostech, které práce spisovatele vyžaduje, což jeho básnická sbírka prokazatelně odhalila. Rozhodující je však vytrvalost a pokora. Cesta ke včelí královně je trnitá. Dlouhá. Složitá. A každý si jí musí zasloužit. Robina nevyjímaje. O Robinově směřování na poli literatury rozhodne teprve až čas.

Přijměte Robinův debut s otevřenou náručí. Každý nový pokus, každá sbírka, každá jednotlivá báseň je radost. V kontextu dnešní doby, ve které včely vymírají po tisících, a v kontextu událostí nepokrytě namířených proti svobodnému vyjadřování o to větší.

K. M. Hodáček

listopad 2022, Praha

Růžová a bílá

Občas si představuju
Jak asi chutnáš
Jakým tónem pálí tvá bílá kůže
Na jazyku
Když hoří
Ta barva značí nevinnost
A proto chci vědět
Jestli bys změnil barvu
Zda dokázal bych tu bílou slíbat
Až zbarvil by ses do vinna
V hrdle mě pálí pálenka
A tváře se barví do růžova
Jako cukrová vata kterou miluješ
Jako růže který nesnášíš
Růžová je naivní
A nedospělá
Příliš dětinská
A plná ideálu na to
Aby se s ní bílá chtěla sblížit
Je přesně jako já

Pojďme už spát

pod prsty z chladu zarudlými
chvěje se mi
snad od touhy
a vábí mě
jako straku na blýštící se kov
už v dálce slyším známý hukot
na jazyku mi hoří chuť času
chladná jak smrt
v barvě rzi
uplakaná
zvlhčuje mé osamělé rty
ach, má milovaná kolejnice
pojdme už spát

Válečné tažení

Hořkou stopu vanilky ti smazat
z krku tónu mléčné kávy.

Do řetězů chci tě svázat,
do řetězů v barvě slávy.

Podmanit si tvoji duši,
vypustit vítězný řev,
v tvářích rudých ti to sluší,
v tvářích horkých jako krev.

Každíčkový tvůj kousek dobýt,
porazím tě, ty to víš.

Tvoji kůži chci se opít,
tvoji kůži chci být blíž.

Se svým vojskem k cíli táhnu.

Už cítíš to brnění?

Pro meč k pasu rychle sáhnu,
smyslů prudké zbavení.

Za zvuků Séby Bacha

za zvuků toho Séby Bacha
do vlasů ti šeptat chtít
v klidu kotě dám si bacha
můžu si však nechat snít
snad všechny ty teplý tváře
obarvený barvou chtíče
vášně plný planý slova
ztratí trochu ze svý záře
zbav mě toho světa kýče
míjíme se zas a znova
a vzduch ztěžklý vůní vína
hlasů našich ztlumení
na tvým krku zaschlá slina
je to pravý umění

derealizační sen

je zase jeden z těch
surrealných dnů
kdy čas pluje domem
strašně rychle
chodbou do kuchyně
pod poklici
klíčovou dírkou do pokoje
a pak přímo kolem mě
a já nevidím nic
vůbec nic
jen rozmazané šmouhy

Vosy a já

Nesnáším jaro

jeho rozkvetlé květy vonící po nenalezené radosti

šťastné lidi ležící v parcích a nešťastné pod vlaky

bílé chomáčky vznášející se na obloze

a zpomalené vosy

které se stejně jako já

zasekly v zimním stavu

položítí

a zmateně poletují okolo

Nesnáším léto

jeho horký vzduch dusící všechno živé

lidi namazané opalovacím krémem

nekonečnou bezchybnou modrou oblohu

a naivní vosy

které si stejně jako já

myslí, že můžou ovládnout svět

a že nepřijde podzim

který zahubí naděje

Nesnáším podzim

jeho umírající přírodu co trhá srdce

děti skákající v kalužích v promočeném oblečení

čím dál tmavší oblohu bez modré barvy

a ospalé vosy

které si stejně jako já

přejí ať je nespálí

ten smrtící mráz

Nesnáším zimu

její dlouhé temné večery bez naděje

prázdné chladné ulice bez lidí

pochmurnou oblohu plnou hustých mračen

a spící vosy
které se stejně jako já
brodí v tom nehezkém stavu
položiti
a čekají na jaro

Lípa

V mé zahradě, u domu tvého,
stál tam starý strom.

V tvé zahradě, u domu mého,
uslyšel jsem hrom. V půli tříští se ta lípa,
padá, krása nebeská.

Hrůzný pohled se mi skýtá,
mrtvý strom. Věc nehezká. Kolik toho asi slyšel?

Křiky, vzlyky, mýlky...

Kolik toho asi viděl?

Muže, ženy, snílky. Nikdy nevyroste pupen,
list či květ.

Na smrt jeho zdarma lupen.

Jaký krutý svět.

Hrob mého anděla

Nebreč, můj andílku,
válka je krutá.

Mám jednu vzpomínku,
sedělas zutá. Na trávě, na louce.

V očích jiskru mělas.

Na černém palouce,
na koni tam jelas. Tvá hebká, nahá
kůže.

Zpocený vlasy černý barvy.

Sladká, malá
růže.

Ted' tělo ti žerou muší larvy.

Mí ruce na tvým nahým těle,
mí ruce na tvým hrobě.

Ať válka táhne do prdele,
chci patřit jenom tobě...

Odepsaná koťátka pod vlivem alkoholu

Svět se smál,
když chlapec u jednoho stolu
hru s životem hrál
a utápěl se v alkoholu.
Hlavu skloněnou,
rty hrdlo láhve líbal.
Myslí raněnou
minulost přivítal.
Roztřesenými koleny
dopadl na podlahu.
Děti víry zbaveny,
v odepsaném stavu.
Nikdo nechce koťátka,
co kožíšek má špinavý
a dospěje zakrátko.
Nikoho už nebaví.
Dávno přešla chlapce víra,
bude muset žít.
Na bolest se neumírá,
jenom musí pít.
Vzpomínky zastřené,
oči chtíčem naplněny
a pohledy zlomené.
Děti navždy poníženy.
Už chce konec temné noci,
slyšet davy lidí.
Tiše slunce prosí.
Prosí, ať ho někdo vidí.
Jedna láhev nepostačí,
vydává falešné steny.
Slzy v očích pravdu značí.
Prosby nejsou vyslyšeny.

Nic nebylo darováno,
život jenom bral.
...a pak přišlo ráno.
Svět? ten pořád spal.

Lze-li

Lze-li z očí slíbat žal
Lze-li z rukou slíbat krev
Svoji duši jsem ti dal
Že já jsem tě neposlech
Lze-li na tváři vykouzlit smích
Když ztratils smysl pro radost
Dotek chladný jako sních
Lásky už prý bylo dost
A srdce se mrtvým stává
Bylo moje a já ti ho daroval
Tohle se ti občas stává
Vím, že jsi mě varoval
Jenže já miluju risk
Ty hoříš stejně jako já
I když vlastně chladnu
Byl to zisk? Nebo na dno tvrdě padnu?

Hříšníci

Chci přestat myslet na tebe
Na tvé krásné oči
Hlava se mi točí
Dostanu se do nebe?
Nejspíš v pekle budu
Ale tvůj smích
Tvoje ruce v mých
Zbav mne prosím studu
Tvoje vůně plave všude
Naplním ní plíce
Sfouknu rudé svíce
A tma náhle v srdci bude
Prsty tvoje dlouhé
Andělům křídla rozdrápou
Lidé nás nechápou
Pácháme prý hříchy pouhé
Modlitby tiché šeptám
Tvou klidnou tvář sleduji
Víš, asi tě miluji
Na lásku se zeptám
Ty na čelo mě políbíš
A všechno mi daruješ
Vím, že mě miluješ
Třeba se Bohu zalíbíš

Chci líbat

Chci líbat tvoje vlahý ústa,
líbat, jako naposled.
Nechtěl bys tu chvíli zůstat?
Co kdybys mě neposlech?
Chci líbat tvoji krásnou kůži,
líbat, jako minule.
Jemnou, jako jarní růži,
hledět na ni strnule.
Chci líbat tvoje tmavý vlasy,
líbat, jako šílenec.
Střípky ze tvé vnitřní krásy,
jsi můj sladký milenec.
Chci líbat tvoje celý tělo,
líbat, jako hedvábí.
Líbit by se ti to mělo,
tebe to však nevábí...

Sobotní noci

Ležíme naproti v temnotě,
jeho dech na rtech mých hoří.
Zvuky noci patří sobotě
a tma nás do svý roušky noří.
Stačil by pohyb jediný
a zjistil bych, jak chutná.
Jestli je fakt tak nevinný,
zda náprava je nutná.
Minuty jako vteřiny utíkají
a já pořád nespím.
Nejspíš nejsem jediný,
ale vím, že nic nesmím.
Dá kolem mě ruku
a já různé věci zjišťuju,
za jeho dechu zvuků.
Sakra, já ho miluju.
Svým tělem na mě tlačí
a nejspíš taky zjišťuje,
co jeho dotek značí.
Prosím, ať mě miluje.
Spolu usínáme v temnotě,
v tom podivným objetí.
Zvuky noci patří sobotě.
Divný to přátelství pojetí.

Co to vlastně vykládám?

oči plné smutku
hebké rty k zulíbání
myslím na něj bez přestání
tlachám, však bez skutku
tiše se topím
ve smutném plamenu
jen na něj vzpomenu
snad se někdy vzchopím
rty přikládám
na hebké tmavé vlásky
srdce plné lásky
Co to vlastně vykládám?

Líbat tě, hladit tě, milovat
Dokud nezačneš vrnět
Jako bílé koťátko
Které jsem viděl v dešti
Bořit tvář do jemných chloupků
Když se položíš na záda
Bezbranný, slabiny odhalené
Se spokojeným výrazem ve tváři
který můžu vidět jen já
Cítit tvé drápky na mých zádech
Když se boří do jemné kůže
S lehkostí
Která přesto sladce bolí
Hýčkat tě jako koťátko
Které se ztratilo v dešti
A našlo domov
Bezpečné místo bez deště
Se škrabadlem na hraní

My všichni

Všichni jsme závislí na fetu
Polykáme prášky barvy duhy
Prášky zvané láska, co voní po létu
A chutnají jako slzy
Všichni jsme vyšinutí šílenci
S hlavami v písku a zrnky mezi zuby
Pomatení milenci
V pasti dnešní smutné doby
Všichni jsme slepené skládanky
Sestavené podle návodu
A tak trochu hádanky
Po celé zemi obvodu
Všichni jsme stejní zoufalci
Marně lapající po dechu
Stejní závisláci, šílenci
Skládanky a milenci
Co hledají útěchu

Chtít stát se

Chtít stát se žlutým hřebenem
Co jen pro její vlasy žije
Tou ušmudlanou skleničkou
ze které sladké víno pije
A promoklým deštníkem
co před kapkami tvář jí kryje
Chtít býti měkkou matrací
Kam každý večer uléhá
Balkonovým zábradlím
Na nějž plně spoléhá
A lechtivou myšlenkou
Které v noci podléhá

Kráska v černé

Srdce mi divoce buší
Ruce na tvých zádech
Cítím, jak vidíš mou duši
Jeden krátký nádech
Hlava na tvém rameni
V obličeji dlouhý vlasy
Že se nic tím nemění?
Můj ideále sladký krásy
Chci líbat tvoje rty drobný
Držet tvou dlaň lehce
Jsem pro tebe vůbec vhodný?
Koná se mi těžce
Máš krátký černý šaty
Na nohou podkolenky tmavý
Chci se jich dotýkat taky
Nikdy mě to neunaví

Pane, ty jsi lhář

Věřil jsem, že jde milovat
bez toho, abych s tebou byl.
Začínáš se mi vzdalovat.
Dnes o tobě jsem snil.
Přede mnou alkohol zvracíš.
Pozůstatky včerejší noci.
Cítím, že se mi ztrácíš
a je to zkurvenej pocit.
Chci tvý úzký rty líbat
a je mi jedno, že jsou špinavý.
Nechci hořký slzy snídat,
vážně mě to nebaví.
Chci se tulit s tělem tvým,
ale držím jazyk mezi zuby.
To o tom neustále sním.
My ženeme se do záhuby.
Dal jsem ti od srdce mýho klíč
a tys daleko ho zahodil.
Láska je prej strašnej kýč,
tys ze světa ji sprovodil.
Prej budem jen kamarádi,
jakože ti nejlepší.
Je špatný že se máme rádi?
Nikdy se to nezlepší.
Mý dívce oči láskou svítí,
to jen ty mi chybíš.
Moje oči, ty se vznítí.
A všechny ty city vidíš.
Co znamená můj sen?
Na kolenou snáť
a píše se jen:
"Pane, vy jste lhář."

Brečím

Na kolenou klečím
krčím se před tělem tvým
brečím
měl jsi být jen mým
Prosím o odpuštění
za hříchy tvé
prosím o zapomnění
od teď jsou i mé
Je to přece tvoje vina říkáš
jen mě neopust
očima mě svlíkáš
ničeho se nedopust
Říkáš, že jsem lhář
v dábla se měníš
ztrácíš svatozář
srdce mé pleníš
Slabý v slzách klečím
Nechci být už tvým
brečím
ty už nejsi mým

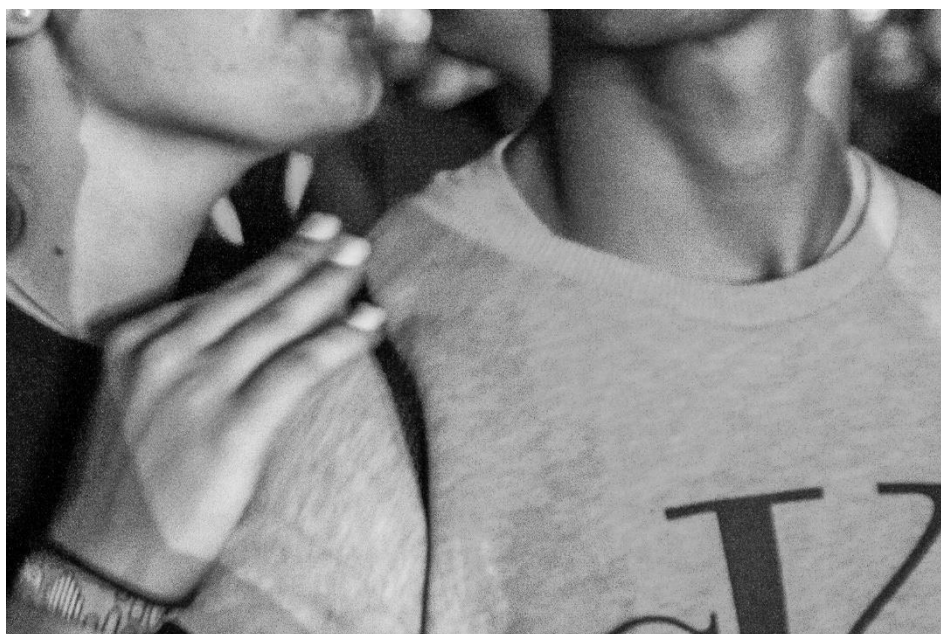
Láska v žilách

Vtiskl si do smutných žil
další dávku štěstí
jako vlahý polibek
z jejích sladkých rtů
plných jedu
líbá mu kůži
a sedí s ním na gauči
však jen na chvíli
odskočila jsi z nebe
než bude muset zase jít
 pryč a už se nevrátit
pomalu vzdychá
po celém těle
hřeje ho láska
v průhledné barvě
smíchané s krví
prohraná sázka
O světě neví
hřejivý pocit k srdci se dostává
a láme jeho hradby
zeslabené útoky (ne)přátel
a tříští se na trosky
všechno to štěstí
z jejích rtů
v jeho žilách
zastaví za chvíli
bijící srdce
v bolestné extázi

(Ne)přítel na rameni

Mužík sedí na rameni
Do ucha mu šeptá
Je to pravda nebo není
Potichu se zeptá
Je nebe modré
Nebo černou vládne
Máš srdce dobré
Nebo tě vztek stáhne
Má tě ještě vůbec ráda
Proč se vždycky odvrací
Nenašla si kamaráda
Tiše karty převrací
Hladce vplétá mezi nitky
Nedůvěru, pochyby
Úsměv má pán jenom plytký
Nic mu přece nechybí
Hněvem výkřik přeplněn
Pláče krev a pláče slzy
Mužík má hned lepší den
Nikdy ho to neomrzí
Peklo nebo nebe?
Vítr mi čechrá zplihlý vlas.
Z plných plic křičím,
zvuk zvonů slyším,
tiká mi čas.
Na nebi jasně září
propast temně černá,
lež zůstane věrná,
v kotli vodu na mě vaří.

Pomoc otče svatý,
bolest oči zúží,
stříhají mi kůži
a šijí z ní šaty.
Lámou první kost,
polévku z ní uvaří,
utéct se mi nedaří.
Neměl jsem já toho dost?

Rudý sníh

Černočerná tma
a to co v ní bdí.
Mlha se snesla
a koloušek spí.
Tmavý, hustý
les.
Štěká, kvílí
Pes.
Z tůní lesních,
v lese tmavém,
smrt počestných,
jsem již znaven.
Do mechu si lehám tiše,
smrt už běží,
tiše dýše.
A krev sněží.
Sněžní rudá vánice.
Kytky jarní tiše zvadly.
V lese nikdo nedýše...
Všichni lidé krutě padli.

Lov, má krutá vášeň

Tiše kráčí po mechu,
tlapky barvy sněhu.
Ještě není z doslechu,
potlačuji něhu.
Krvelačné šelmy zbroj,
zrezivělá po dešti.
Lstivá dívko, jen se boj,
nesu s sebou neštěstí.
Sleduju to zvířátko,
udělám ji slastně němou.
Viset bude zakrátko.
Splyne s mojí rudou stěnou.
Padá na zem liška malá
a vypadá krásně.
Teplo z krve rychle sálá.
Skládám pro ni básně.

Láskyplné zmatení

Skládám mu po nocích básně,
který křtí slany slzy.

A možná mě to i mrzí,
že s ním je mi tak krásně.

Dávám mu přes den úsměvy,
i když se nechci radovat.

I když ho nechci milovat.

Nesnází citový výlevy.

Dělá mi falešný naděje,
který mě na nohou drží.

O citech svých mlží.

A stejně se nic neděje.

Občas se mě dotkne lehce
a hladí má ramena.

Co to pro něj znamená?

Za chvíli mě zase nechce.

Vzkaz osudu

Temný jako noční obloha,
tak sám i ve velikém davu.

Mysl, duše má, je jako bez Boha,
sám v položivém stavu.

S bolestí v srdci přísahám,

Já nočních můr pán,
že moc svou tobě předávám
a budu navždy sám.

Jako bité stěně,
mám býti bezmocen.

Rudá krev na stěně,
umírám sám, nemocen.

Už nikdy nespátřím polární zář,
nikdy nepohladím tvou hebku tvář.

Kdo bude mi pot z čela stírat?

Nikdo. Budou se smát zatímco já budu tiše zmírat...

Chlapec, který plakal krev

chci se koupat v krvi
kterou pláčeš
teče ti z očí, z nosu, úst
a ze srdce
chci se koupat v krvi
kterou pláčeš
jenom kvůli mně
chci si ušít pokrývku
z krvavých slz
které ti tečou
z krásných modrých
očí
sedíš na polštářku
ušitém z bolesti
ve tvém srdci
třesou se ti ramena
jako bys nic nevážil
to všechno proto
že pláčeš krev
jen kvůli mně
kolem chodí lidé
hlavy mají zamčené
zámky anonymity
a nikdo se nesnaží
odemknout je
nikdo nevidí chlapce
který ztratil smysl pro radost
nikdo se ho nezeptá
proč pláče
proč pláče krev
proč kvůli mně

Zpátky v čase

Marně hledám klidné spaní.
Srdce se mi v tůň rozlilo.
Stříbrolesklá mince v dlani,
všechno, co mi po nás zbylo.
Chladná mince pro štěstí,
mysl plná neřestí.
Hvězdy z nebe němě řvou,
stejně jako tehdy svítí,
když zpívals mi píseň svou.
Vadnu jako luční kvítí
natrhané do vázy.
Zbav mne prosím nesnází.
Znova prosím na kolenou.
V čase hříšném zpátky,
hledám lásku vyvolenou
za zavřenými vrátky,
od kterých už nemám klíč.
Zahodils ho a je pryč.

Žárlím

Žárlím, i když nemusím.
Ta hezká dívka vedle tebe...
Říkáš, že ji sneslo nebe.
Usmát se už nezkusím.
Žárlím, i když nemůžu.
Na to, jak se na ní díváš.
A zda o ní taky sníváš?
Na pozdrav se nezmůžu.
Žárlím, i když vůbec nechci.
Prosím, měj mě taky rád,
i když není o co stát.

Hrob mého anděla

Nebreč, můj andílku,
válka je krutá.
Mám jednu vzpomínku,
sedělas zutá. Na trávě, na louce.
V očích jiskru mělas.
Na černém palouce,
na koni tam jelas. Tvá hebká, nahá
kůže.
Zpocený vlasy černý barvy.
Sladká, malá
růže.
Teď tělo ti žerou muší larvy.
Mý ruce na tvém nahém těle,
mí ruce na tvém hrobě.
Ať válka táhne do prdele,
chci patřit jenom tobě...

Loučení

Místnost dusí až moc hlasité prázdno
schovává se pod stolem
mocné šlahouny stahuje okolo skříně s oblečením
šplhá po bílých záclonách nahoru
kde se omotá okolo lustru
a jako hladová šelma tam klidně číhá

Gauč je až moc osamělý
prosezený d'olík vypadá najednou až moc opuštěně
televize mlčí se zavřenýma očima
a mlčí pokorně, stejně jako všechno okolo
žlutá barva na stěnách shodila svůj hravý odstín
a chytá barvu od slunce spálených plastových tulipánů
zapomenutých na tolika náhrobcích
v nové ložnici plné tančících světýlek

Dvorek od slz je mokrý a zablácený
slepice, poslední dobu nezvykle tiché
přechází sem a tam, sem a tam, sem a tam
jako by věděly, co přihodilo se jejich pánovi
že nikdy už nepřijde, následován dýmem cigaret
značky King, s krabičkou v kapse flanelové košile

To je všechno, co mi zbylo
pitomá flanelová košile, která mě všude následuje
ty pitomé slepice s jejich pitomými pohledy a pitomým dvorkem
pitomě prázdny obývací na který se ani nedokážu podívat
pitomá fotka ze které se na mě směje onen pán s šedými vlasy
a pitomé uvědomění si toho, že už ho nikdy neuvidím

NEBE PLÁČE

Nebe pláče.

Z modrošedé oblohy podnikají sebevražedné výlety z ráje jindy tiché kapky slz, avšak když se shromáždí v takovém hojném počtu, jejich umírání zní jako orchestr, jak se tříští o již vodou přesycenou zem.

Nepláče však jenom nebe, to vůbec ne. Ulice je na takové počasí překvapivě plná lidí, jejichž jediným cílem je však schoulit se někde do rohu a doufat v přežití.

Do onoho jindy snad idylického znění deště se ozývají lidské výkřiky plné žalu, výbuchy vpovzdálí, které rvou kořeny stromů ze země téměř se stejnou lehkostí, s jakou vytrhávají matkám děti z náručí.

Nejhorší je však to neustálé vrnění letadel, která se proplétají na nebi mezi oním deštěm a přináší zkázu kdykoli naruší oblohu. Ten zvuk, který jiné přiměje vzhlednout k obloze a uvažovat nad tím, kam lidé letí na dovolenou, na tomto místě nevyvolával nic jiného než čistou hrůzu. Takovou, která vám sevře hrdlo, rozšíří se panenky, roztřesou se kolena a veškeré hrdinství je pryč.

Pět.

Já sama se nacházím na silnici, uprostřed cesty, po které ještě několik desítek minut zpět projížděla auta. Lidi na sebe v ranní špičce troubili, nadávali si a nikdo se příliš nezabýval blyštivými letadly protínajícími oblohu, na kterou stejně přes opar, který se nad městem vznášel, nebylo vidět.

Spadla jsem z nebe, stejně jako padají andělé, když se postaví Bohu. Mám s nimi však společného pramálo. Nespadla jsem z Ráje, nemám zpytovat svědomí za své hříchy. Jsem něco naprosto jiného. Horšího.

Nedaleko se tříští skleněná výloha obchodu s oblečením, ve které stojí vystavené modely. Odraz autobusu, který teď leží na boku uprostřed chodníku, se rozsype jako veškeré naděje. Figurína, jejíž jindy teatrální postoj s dlaní u očí působil mysticky a vyzývavě, teď vypadá, jako by se i ona snažila neupírat zrak na tu pohromu. Má na sobě dlouhé rudé šaty, nejnovější módní trend. Jejich barva krásně koresponduje s červenou, která teď tu a tam zdobí chodníky, jako by nějaký malíř z nudy dělal tahy štětcem.

Čtyři.

Kousek ode mě, schované za vrakem auta, ve kterém ještě před chvílí jel čerstvě zasnoubený pár na snídani, se krčí malé děvčátko. Očka má otevřená dokořán a jejich nezvykle zářivě modrá barva, která v tom všem strachu vyniká, láme srdce přihlížejících.

Má napůl rozpuštěné vlásky z culíku, který jí narychlo ráno dělala matka, když nestíhaly včas jet do školy a nechtěly první den přijít pozdě. Je promočená od slanáho deště, který bez přestání bombarduje město.

Tři.

V odrazu zpětného zrcátka auta je vidět velká budova. Rozlehlý areál jedné z nemocnic, kde pomoc hledá spousta lidí z okolí, ale i dalekých krajin. Pokoje plné nemocných, zraněných, mladých i starých, mužů i žen. Před chvílí se tam lékaři chystali na vizitu, oblékali si bílé pláště, dopíjeli kafe a čekali na sebe na sesterně.

Stačilo však pár sekund, pár polibků mých sester a celou budovu polapily hladové rudé plameny, které si každou chvíli uzurpovaly více a více z areálu, jakkoli marně to měli v plánu zastavit hasiči, jejichž houkání ještě přidávalo do toho hluku více chaosu.

Dva.

Děvče zvedne prudce hlavu, když uslyší něčí hlas. V obličeji se jí krátce mihne úleva, když spatří svou matku.

„Zlato, pojd' sem,“ pronese vysoká žena s příliš smutným výrazem v obličeji, která má na tváři rudý škrábanec, podpis na památku jednoho ze střepů. Ted' jí z něj však stále ještě stéká krev, které si v tom šoku ani nevšímá.

Dítě přikývne, postaví se a podívá se mým směrem. Zvědavě mě sleduje, nemá tušení, co jsem. Jak jsem se na ulici ocitla, proč ležím nehybně na silnici a sleduji ji... Vyčkávám.

Jedna.

Matka následuje pohled své dcery jako nitku propletenou bludištěm, když jí zbledne tvář a dlaně se jí roztřesou. Během sekundy je úplně bílá, hrůzou se jí svírá hrdlo a nedokáže vyloudit pořádný zvuk. Nikdy se ještě nebála tolik jako ted'.

Běží z chodníku ke svému dítěti, jako by si myslela, že má opravdu šanci pomoci. Že dokáže zvrátit v tuto chvíli již zapečetěný osud.

„Je to bomba,“ hlesne spíš pro sebe, když do náručí zvedá děvčátko a otáčí se pryč, aby se mohla schovat. Nemá šanci to však stihnout.

Ted'.

Robin Sedlmaierů

SLÍBAT KREV

Předmluvu napsal Kamil Marcel Hodáček

Graficky upravil Tadeáš Bednarz

Fotografie v knize pořídil Tadeáš Bednarz

Vydal František Baďura - Odnaproti, Družstevní 85, Ondřejov, 251 65

jako svou 2. publikaci

Druhé, nezměněné vydání, 2026

ISBN 978-80-909873-3-3

odnaproti.cz